

د چاپ حقوق له شاعر سره خوندي دي

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: ستورو ته ناست يم له سيپاره سره

شاعر: سعيد زابلی

کمپوز: خپله شاعر

د پښتې طرحه او ډيزاين: ايميل مایار او وزير محمد کتوازی

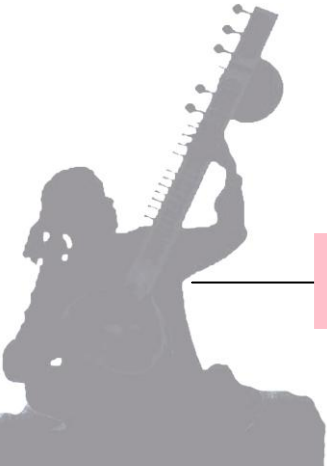
د چاپ لگښت: محمد نبي تلاش

چاپ چاري: اسد دانش خپرندويه ټولنه

د چاپ کال: ۱۳۹۱

szabuli@yahoo.com

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

تړون

د شهيد عبدالصمد روحاني په نوم چا چې خپله ځواني د ولس او هېواد
لپاره په رښتيا ويلو کې قربان كړه!

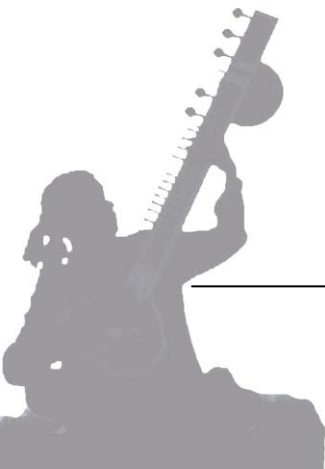
ډالۍ

هغو مشرانو ته چې پر خپل خدای، خاوره او ولس باندې باور لري
هغو اتلانو ته چې د خبرو پر ځای عمل ته ژمن دي
هغه ځوانان او پېلغې ته چې د هېواد د بيارغونې لپاره يې په ورغوي
کې تناکې ده
او دوو نازولو ملگرو غلام سخي نوريوال، محمديار يار او ډاکټر
احسان احسان الله درمل ته

زابلی په خپلو شعرونو کې
سعید زابلی د پښتو ژبې د مخکښو ځوانو شاعرانو په قطار کې راځي،
زابلی په خپلو شعرونو کې د خپلو ځانگړو تجربو انځورگري کوي،
شعري ژبه یې خوږه او روانه ده، انځورونه یې د رڼو او بو په څېر روان او
رڼه دي، د تخیل ناوې یې د عاطفې په گانه سینگار ده، د شعر لمن یې د
غلو او مبالغې له ازغیو پاکه ده، متناسبه موسیقي لري، خو څرنگه چې
په ورځني ژوند کې اقتصاد په پام کې نه نیسي نو همدارنگه کله ناکله
ترې په کلیماتو کې هم اسراف کېږي، د ادب په دغه گلورینه خاوره
ورته د لایاتو رنگونو په هبله یو.

شرر ساپی

رياليستيک او رومانيتک شاعر

د شعر د ليکلو لپاره د لمسون، احساس او اغېز اړتيا ده، ښه شاعر درې واړه په ښه توگه توپري او د شعريو ښکلي صنم ترې جوړوي چې هر څوک ورته پخپله سترگه او نظر گوري. د همدې اړتيا له مخې سعيد زابلی د خپلې ټولنې غميزې، خوښې، دودونه، دخپل محبوب د سترگو ښکلا او نازونه او دارنگه د نړۍ د روانو بدلونونو په واسطه لمسول شوی، خو شعر وليکي.

د احساس اړتيا زابلی چې د وينس وجدان لرونکی دی نو له دې کبله د خپلې ټولنې غم، خوښي محسوسوي، د خپلې مينه ناکې ارواه په واسطه د خپل محبوب مينه، ناز او غم محسوسوي او بيا دغه احساس په شعر کې رانغاړي.

بلاخره دغه مرغلي په هر چا په ډير قوت اغېز ښندي، د هرکس د پاره بېله بېله سکالو وړاندي کوي، چاته د وطن مينه، چاته د جانان مينه، چاته له تيارې او جهالت څخه کرکه انځوروي او هغه د همدې حقيقتونو د منلو د پاره مجبوروي.

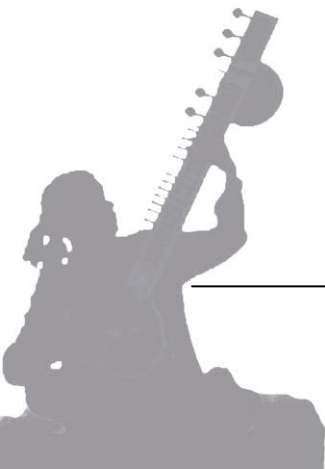

زابلې صاحب په روان ادبې بهير کې يو اځينی ځوان شاعر دی، چې په
تېرو څو مياشتو کې يې لسگونه شعرونه له پښتو انگليسي ژبې ته
ژباړل شوي، چې د زابلې صاحب خيال، فکر او شعر ته يې نړيواله ژبه
ورکړې ده.

زه ورته د کتاب د چاپ مبارکي وایم او د لانورو مرغلرو د پيليو توفيق
ورته غواړم.

په درنښت

ډاکټر فيض ځلاند ، يريوان، ارمينيا

زابلې سعید، زه له ډېرې مودې راهیسې پېژنم، د شعر او شاعرۍ
اور مې تاریخ سره لرو.

څه موده له مخه مې څو نظمو نه هم ولوستل، شاعري یې چې ما لوستې
راتوله ده، خبره سلا بلانه شواره وای خیال یې خپل دی. یو نظم یې دی
چې سرلیک یې (وعده) وو ظاهراً یې یوه مرغۍ پکې پاللې وه، خو د
الوتونکي په وزرونو پورې یې ډېر عاطفي پیغامونه غوټه و، ما خوند
ورنه اخیستی، څنگلوری او عمومي خیال یې تر پایه ښه پالل شوی،
غزلې یې هم ډېرې یو لاس دي، په سره سینه روان وي، خدای دې
همداسې پوست پوست لري.

ومان نیازی

شعر د زړه او ازدی، آن د ښوونځي له نهم ټولگي څخه د زابلې اشناد
زړه او ازته غوریم.

ستاسو په لاس کې ټولگه یې د زړه د او از او دروني احساس ښکلې
هېنداره ده. چې په کراتو کراتو مې ترې د چاپ هیله کړې ده، مبارک شه
دا ارمان مې هم پوره شو!

عبدالرحيم هلال (غزني)

تورتوتان تریار قربان:

خوانی له احساساتو ډکه دوره ده؛ سعید زابلی هم خوان دی او کلام یې له احساساتو ډک دی.

خوزه غوره هغه خبره گڼم چې د پښتو د اوسني نثر پاچا استاد سعدالدین شپون کړې ده، استاد وایي مور که شعر لیکو یا کیسه پر خپلو احساساتو باید کنترول ولرو. زابلی ډېره هڅه کړې چې پر خپلو احساساتو کابو وي، خود خوانی. جوش بیا بل څه دی، له ده نه ډېره مستی غواړي. ډېر ځله یې بغاوت ته هڅوي خو هغه هم سپیڅلی بغاوت.

زابلی هم نظم لیکي، هم څلوربزي او هم نظمونه؛ خو زما یې هغه کلام خوښېږي چې نوې خبره یې په ښکلو لفظونو کې وړاندې کړې وي. د ده د شاعری یو امتیاز دا دی چې تل خبره کوي او هغو شپو او ناخوالو ته سندریز رنگ ورکوي چې ده پخپله تجربه کړې وي. زابلی له کلي کابل ته راغلی، خود چې دلته رنگونه نور دي او د کلي ښکلا په کې شته خوند ترې نه شي اخستی، په کوم ښایست پسې چې راوتی دی هغه یې نه دی موندلی، خو ښه نه کوي:

سعید واپس زابلی فطرت له ځمه
کابله وړان مه شې دو که دې را کړه

دی ازاد شعر ته نظم وایي، خوزه ورسره نه يم؛ دغه شعرونه یې خورا
خوندور دي:

ورځ شوه تېره

د مرغانو او سیندونو په سندرو

سپوږمۍ هم لیڅې غږلې

په تیارو کې په لامبوده

ستوري مینځي په چينو کې خپل مخونه

مگرزه کرخت کرخت يم لا تراوسه

لکه واوره د لو تېرې و بغل ته

ته رانغلي زه دې جز د فطرت نه کړم

په غزل کې ښه لاس لري، خپله خبره په ساده انداز نورو ته انتقالولای

شي، همدا یې کامیابي ده، خو که لږ خپل کلام ته انځوریز رنگ

ورکړي؛ بې جوړې به وي. کله کله داسې بیتونو سره هم مخ کېږو چې

کېدای شوای لږ پرې کار شوی وای او ښه لیکل شوی وای او داسې ډېر
ساده باده نه وای:

په ښار کې اوس هم کلیوال دی سعید
کوي دخال یا د پیزوان خبرې

دا خبره ځکه کوم چې زابلې ډېر داسې بیتونه هم لري چې هم په کې خوند
شته، هم رنگ شته او هم ښه او ډون لري:

که ته گل نه یې، نو بیا وایه چې څه یې؟

چې وږمې ځولۍ ځولۍ درپسې درومي!

دلته ځولۍ ځولۍ وږمې شعر ته یو خاص خوند ور په برخه کړی دی او

تر ډېره نوې خبره ښکاري، ښایي ما ته داسې وي.

دا کرښې د زابلې د ټولو شعرونو په اړه صدق نه کوي دده شاعري

خوندوره او ښکلې ده، خوده راته همدا څو شعرونه را کړل او په منډه یې

د یو څو تورو د لیکلو وویل. تور توتان تریار قربان.

صدیق الله بدر

کابل

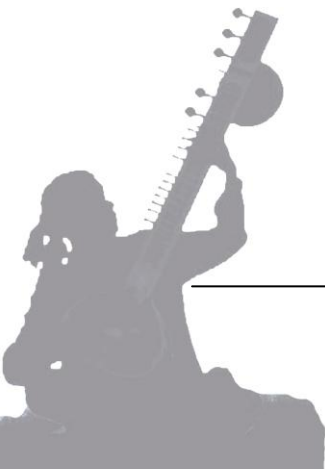
... او مننه

زه چې په کوم ماحول کې رالوی شوی يم، ډېر څه و چې له ما يې د شعر
ژبه غوښته، په ډېرو الفاظو پسې مې منډې وکړې، د ډېرو خيالونو،
فکرونو او د عاطفې ډگرونه مې پسې کچ کړل، خو شعر ليکل هم بلا
هنر غواړي، دې لاره کې بريالی قدم وهل لوی بخت غواړي، مگر
خوشحاله په دې يم چې ځينو زړونه بېرته مثبت غبرگون را کړي، چې دې
کار زه بيا بيا هڅولی يم په دې لاره کې د قلم څوکه گړندی کړم، مخکې
مې غزل ليکل خورا خوبښدل، خو کله چې د ازاد نظم په اهميت پوی
شوم، يا د نړيوال ازاد نظم مطالعه مې وکړه، دې باغچې ته مې هم
سترگې ورنسکاره کړې، يوه نيمه تجربه مې په کې وکړه، دا چې دا به
څنگه تجربه وي، تاسو به يې ولولئ!

زه ډېر څه نه لرم خو له فيصل فاران، ومان نيازی، عبدالغفور لېوال،
ومان نيازی، صديق الله بدر، ډاکټر ځلاندي، شرر ساپي او عبدالرحيم
هلال څخه مننه کوم چې زما د شعرونو په اړه يې خپل نظرونه وړاندې
کړي دي او د محمديار يار، اسد دانش (گل دادا)، ډاکټر احسان الله

درمل، بشیر احمد فیضان دوی دې کورودان وې چې زه یې د دې کتاب
د چاپ لپاره هڅولی يم.
او د دې کتاب لگښت ملي ځوان محمد نبي تلاش په غاړه اخستی، دا
ځوان افغان فرهنگ ته د خدمت په موخه د دولسو کتاب د چاپ ژمنه
کړې چې تر نیمايي یې زیات چاپ کړي او دا شعري ټولگه یې هم په
ورین تندي تر چاپه ورسوله زه له دغه ځوان څخه د منې تر څنګ ځان د
ده د احسان پور وړی گڼم، لوی څښتن دې د ده غوندي ځوانان ډېر لري،
په پای کې له ټولو نه یو ځل بیا مننه کوم، کندوگان یې له غنمو ډک. په
ژمی کې بنایسته پیتاوی او په دوبي کې یې د گلاب سایو و ته غواړم.
سعید زابلی

دا د عا ارم امان خدا يسه
و كړې لرب امان خدا يسه

شونډې د گلاب وچ چي
رحم د اسمان خدا يسه

ام ن د پښتون غواړو
تسه يسي مهربان خدا يسه

ستا كرم تسه تېري يسي
سوله د افغان خدا يسه

زړه سسي عيدا سستا پسه يسي
غواړم سه روښان خدا يسه

د چينې رنې اوبه د ونو سيوري
د محراب و مخ ته لپې دعاگانې
زما او ستا د ژوندون گډه فلسفه ده
نو بيا ولې سره وړان يو
پر تندي مودې راشنې د نفرت کړنې
دا کيدای شي چې دې لمړيو اڅې ستا شي؟
يا دې زه لمنه ډکه کړم له ستورو؟
راشه بېرته غېږه را کړه چې پخلا شو

چې پر ما دې پېرزو نه دغه غمى دى
وايه كوم بخت وروړى ستا زړگى دى

ستا و شونډو ته يې خوله كې اوبه راشي
داراغلى له صحراساده سپرى دى

اوس هغه زمانه نشته لېونيه
چا ويل چې يار له ياره سپلنى دى

وپردو ته يې دي كېنډته سترگې زيرې
خوپه كوردننه خومره سترزمرى دى

نورد جنگ سندرې وايي حماسي دي
خوسعيد گوره دنېكلو لېونى دى

زما ولس وطن گلاب، کم تر کشمیر نه لري
هرڅه لري، مگر بد بخته دی امیر نه لري

د دې وطن لاه دې حالاتو معلوم یږي داسي
لکه چې دلته یو څوک هم زره ضمیر نه لري

څنې دې بل زیارت ته یوسه اې ملنگه اشنا
ستا و خوبونو ته هیڅوک دلته تعبیر نه لري

په دې مالت کې داسې ښکلی چرې نه شي موندای
چې بلا زړونه به ضرور د چا اسیر نه لري

چې بې د ښکلو پر زړو چک لکه سیتار لگاوه
اوس دې غزل سعیده هغه شان تاثیر نه لري

لکه رلی پر گلابونو د صحراروانه
د دې وطن پر خلاف خومره ناروانه

خدايه په کومه گنما مور يودرته پره راغلي
چې د زخمي لپو د عامو بې ماناروانه

نن په محفل کې څه عجيبه راته ته بنکاره شوې
لاس مې دروړاندې په دې شک کړو چې ميناروانه

ستا او سپوږمۍ ترمنځ ودې راز ته حيران پاتې شوم
ته وې ويده، مگر ترمينځ مو وه رناروانه

سعيده زماله دغو خلکو شي په دغه گيله
دوی چرته لارو او پر کومه ده دنياروانه

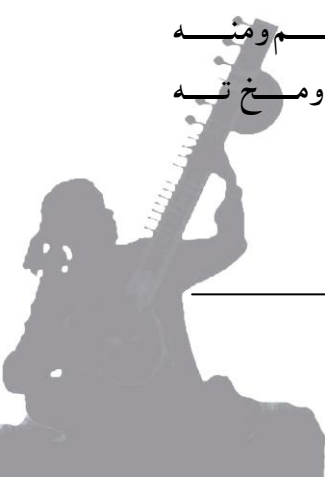
چې څوک حق غواړي، له دې دوو به کړې يو کار ومخ ته
يا به زړگی خوري، يا به نېغ ورځي د دار ومخ ته

څنگه په منډه دې د خدای مخ ته خبرې وکړې
زما خو ژبه تلولى شي د خپل يار ومخ ته

چې پروطن راتلې لـوڅرې زمـوړدغـه وس و
په لپو او بڼکې موشيندلې د غبار ومخ ته

خدايه په دې گناگار، نور څومره احسان به کوي
ستورو، جانان دى غوړنپولى، زما سیتار ومخ ته

سعیده گل سره روغبت کې دغه هم و منډه
چې ستاد گوتو هر کلی به کوي خار ومخ ته

حسن به شه محدود کړې بڼکلي تر نقابه پورې
چا دې وړمې ايسارې کړې تر گلابه پورې

وطن خو کار غواړي ولسه، ستاد وخت مشران
مانې يې دنگې دي، د واک تش تر خطابه پورې

لکه دعابنه تر يقينه به مې ځنډ کولو
مابه دې شونډې بڼکلولي تر ثوابه پورې

په دغه تمه گوندي لپې درنه ډکې کړمه
ما رسولی ځان تر هره يوه سرابه پورې

سعید ساده په عقیده باندي نور نه پوهېږي
يو ازي سري يې دی ساتلی تر محرابه پورې

بې وېرېم و پېغلې ده د حجاب بڼې کارېږي
گلاب اينه کې هم گلاب بڼې کارېږي

سادگي داده چې خرڅ شوی مشر
مورته قبله، مورته محراب بڼې کارېږي

اخلي رشوت، ته واثواب يې په کې
خو، ناروا ورته شراب بڼې کارېږي

ديارپه شونډو د رقيب سټاينه
د راتې هم د خداي عذاب بڼې کارېږي

سعيده سترگې چې خيرنې نه وي
د بڼکلي مخ د خداي کتاب بڼې کارېږي

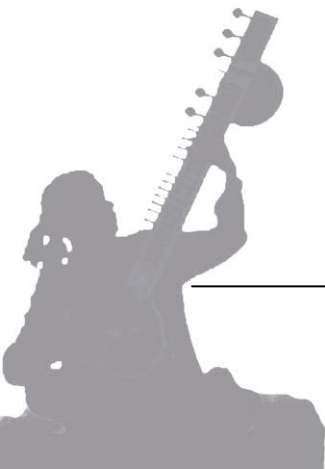

د زمانې د سپېره جبر، بلانده ده مړه
مورېې تمام کړو، خود وخت ازدهانه ده مړه

بنايسته زلمي، بنايسته پېغلو تې د گلونو په خېر
شول په کې بنځ لکه گلونه، صحرا نه ده مړه

لایې هېر نه یم، په خوبونو کې دعایې وینم
د مړې مور کې مې لا په ماهم اروا نه ده مړه

غواړي سعیده زما وطن کړي د مرگونو تابلو
لا جادوگره دنیاگی په گنانه ده مړه

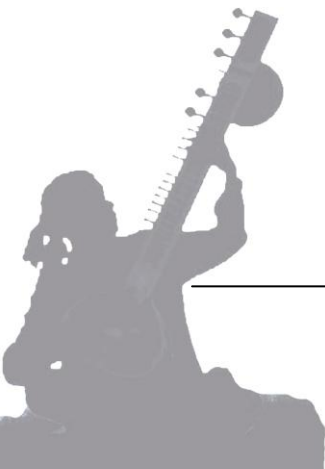

داسې ولس په خه ژوندی وي چې گونښې ته ناست وي
په گل وطن چې د لمبو وندارې ته ناست وي

حیران په دې یم چې په زړه کې به یې خه ورگرځي
بنکلی چې گوري، خپلې سترگې وایینې ته ناست وي

د مساوات دی چې دې مشروي شرابو کې غرق
غریب ولس دی وړی تری، دروازي ته ناست وي

دا ستا خیالونه بنایپرو غونډي را ورسپړي
سعید چې شعرلیکي، تیاره کې وډېوي ته ناست وي

لکه د بنکلی مخ، محدود زه تر نقابه بڼه یم
دې زمانه کې پټ د خلکو له حسابو بڼه یم

ګوندي ګوڅو کې څوک د ژوند له رازو وپوهوم
جومات دې ستاوي زه محروم له دې ثوابه بڼه یم

د ننگ ناموس چې چالو تمار کړی دی
مور په هغو خلکو و اعتبار کړی دی

خدا یه داسه دو مړه لوی جهان کې
تا پنجا بی پر مور بادار کړی دی

قام کې خو ټوله برابر غونډی وی
مور کې، نواب، بل دې سردار کړی دی

رقیبه و وایه د خدای په نامه
تا نویا کوم د سپری کار کړی دی

د فطرت خلک په کې نه شي موندای
سعید نفرت ځکه له بنار کړی دی

را باندي اوري يوارم ان جانانسه
دا ستالسه سترگو په ايمان جانانسه

ته مې په خوا کې يې عجيبه داده
خوزه بيا هم يم په پرېشان جانانسه

تعريف د ژوند د فلسفې كه غواړې
ودان په مينه دا جهان جانانسه

د غزل راز چې له هرڅه را اخلم
ته په هرڅه کې يې خندان جانانسه

بې تاسو جدې سعید د زړه په زور کېم
زما شيرين افغانستان جانانسه

ستوري شمېرمه يو څه شمار په كاردى
هغه راځي لېرانتظار په كاردى

سختو حالاتو كې چې قام رابچ كړي
مور ته يو مشر لېر هونبنيار په كاردى

چې درقيب په خوله خبره كوي
يو څه خو تاله هم اختيار په كاردى

حالات غمجن زاهد سستا خونبه ده
يامى روا كړه ياسيتار په كاردى

سعيده هرڅو كوه وعده وكوي
په جانان كله اعتبار په كاردى

چې مې دې خوږ زړه ته دواشي په کې
گوندي یو یار خوبه پیدا شي په کې

د دغه بڼه ناردي عجيبه خوښونه
د غره سپرې ولي تالاشي په کې

بڼکلي به چرته هم بې ياره نه وي
زموږ خوښونه که رښتيا شي په کې

چې دا ستا ياد ورتنه را ورسپړي
زړه مې تياره وي خو رښتيا شي په کې

ديار و منځ ته خو سعيده سپرې
سمه خبري کړي خطاشي په کې

چې زه مین شومه او تاسې د لبري کړې ده
له هغې وروسته مو خه بنکلي زندگي کړې ده

نه درکتی شمه او نه مې درنه سترگې اوږي
لږخو مې پوی کړه، دادې خه جادوگري کړې ده

شبنم خو بنه دی د گلاب پر پانه ورغړېده
ما خو ټول عمر پر اغزیو زندگي کړې ده

په ډک محفل کې یې دیار په لیدو او بڼکې راغلي
په هغه ورځ خو سعید ډېره سادگي کړې ده

چې پېغله وي د بنگ پرو شرنګ نه لري
لکه غزله چې اهنګ نه لري

بیا هم دي بنگ کلي کلي والي پېغلي
ساده پاده دشوونډو ورنګ نه لري

زما وطن په یو سپره بیدیا کې
داسې زیارت دی چې ملنګ نه لري

دابه نو څنگه د چازره ته تېر شي
چې پښتنه خاوره دې تنګ نه لري

کتل به بنگ کلو ته ګنال لري خو
سعید صفاد زړګي زنگ نه لري

کینه یی نه زده سپین زرگی د سعید
د کلیوال مالست زلمی د سعید

د زره خیره چپی ساتلی نه شپی
منم چپی دغه یو کمی د سعید

خولگی چپی واخلی او بیامندی وھی
شرم یی واخلی سادگی د سعید

دلونگین ورمپی په بنار کی غواری
خه عجیبه غوندي سوری د سعید

بلاکلونه یی په بنار وارول
خوپه خوی هغسی زابلی د سعید

کوډې که دې نه وای په خبرو کې
خولې ته به مې نه راتلې سندر وکې

ستا ولو پتې ته رسېدی نه شي
هرڅو که بڼه کلا وي بېر سر وکې

بڼکلی مې توپان غوندي پر زړه راغی
وړي مې د موسکا په سر ووزرو کې

هله به نوقام ته څه خدمت وشي
واک چې وي په لاس د لاندو غرو کې

ستا سعید د کلي په خوی لوی بویه
بڼکاري چې ساده غوندي ملگرو کې

که غوری دلی گل ته ورته نه یی
یی خو سپوږمۍ که سوی لمر ته نه یی

دا دې کمال دی زړه په سترگو اخلې
بڼکلي منممه جادوگر ته نه یی

عجب ده داده چې په خوب کې راشې
له خونبۍ وین شمه، مگر ته نه یی

شهیده دلته ده دې شو دومره مقام
لار سپدلی وکوثر ته نه یی

سعیده نور خودرنه شېخ جوړ شوی
هسې ختلی و ممبر ته نه یې

د مشر مخ ته کشر پياڅي خبر سپکه کوي
عجبه وخت شو ورور له وروره څخه کرکه کوي

له تارا وروسته ستا بچو ورته تندي تیت کړی
مغلان دلته پاچاهي خوش حال ختکه کوي

له پښتنو ځکه اوس ډیلی او اصفهان هېر شوی
جگره په کور کې یې پر کونډه یا پر ځمکه کوي

نیکه مو وایي په واده کې دریا مه ټنگوی
دایې گومان وي خدای پر کورد غضب تکه کوي

د مشران به نو سعیده څنگه جوړ کړي وطن
هره خبر چې له درواغو څخه ډکه کوي

دا چي غزل كارم خبري هم په سر كې لرم
چېرته موده كېږي يوشنكلې تصور كې لرم

ديارپه هيله درقيب د زړه ساتنه كوم
خدايه دا يولاس پر گلاب بل په تنور كې لرم

ده ته كينه ورځي عجيبه ده زما پر خوښي
دغه يوه خامي بې رنگه په تربور كې لرم

شېخ پر ممبرويل، بې مينې ژوند تيارې ته ورته
شكر يوه حصه خوزه هم په دې نور كې لرم

سعيدہ ويبره لرم وخت يي خوانيمرگه نه کپري
خوانه نغمه لکه گلاب د زره تنبور کپي لرم

بازار تیزی ده، طبیعت په کی ناکام بنکاریری
دا چې گلونه د رنگونو په کی خام بنکاریری

لکه شراب مینه موداسی گناگاره گنهی
شیخ ملامت نه دی ستا شونډی ورتنه جام بنکاریری

ساده ملگرو پام چې چرتنه په کی دورانه شی
دا هرگودر راتنه د بنکلو پیغلو دام بنکاریری

بنایي په دې کلي ناترسو هم بمبار کړی وی
چې د پایزېبو او بنگرېو شور ارام بنکاریری

چې د چامخ ته هگوته نيسي او خاشه له توي
سعید په دې مالت کې نور راته بد نام بنکار يېري

بلا مودې يې په اشرکې اوسم
د نکلو سترگو په منترکې اوسم

دلته هم خدای ج هلته هم خدای ج یادوم
شېخه مسجد که په گودر کې اوسم

بخته لسه د پنه به نور خه راکوې
دیارد سرو شونډو په سرکې اوسم

پنټون ملت ییم بیلې دلی نه شم
که په میوند که په خیبر کې اوسم

ستاپه دعایمه چاده مورجانې
سعید که هرڅو موره خطر کې اوسم

د غوتۍ شونډو او شين خال دې د سپرلي اندازه
د بڼکلي حسن به دې څوک ولگوي اندازه

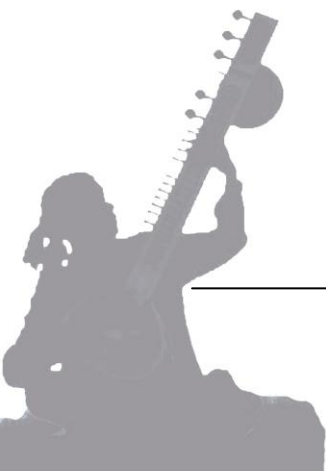
چې ولس مخکې وي روان او دی له شا ورپسې
د قومي مشروي همدغه د سپرلي اندازه

د بل په غاړه چې چاره پرې يايې ولې کله
تالگولې ده د خپل خواړه بچي اندازه؟

اوس چې چارگل په پزه نږدې، زمانه شوه، بله
چاله به څه بڼکاري له دېنه پښتني اندازه

د جنگ ترخو ترخو حالاتو کې چې مینه کوي
له ځینو خلکو مې سعیده د زمري اندازه

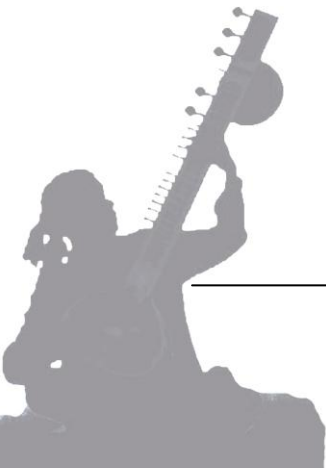
بښکلي زه اوس د سپړيتوب پاڅه درشل ته شومه
يوڅه وتاته، څه وکار، يوڅه غزل ته شومه

چې شاعري مې د وړم وپه څپر تر لرې رسي
مننه خدايه طبيعت کې خولرې گل ته شومه

حسن منمه خو نغمې د سپرلي هم ومنه
که ستا څهره شوه له گلابه زه بلبل ته شومه

را باندي تېرې کړې قسمت بلا مودې په تمه
عجبه داده نه اوربل او نه څنگل ته شومه

سعيدہ روغيار مي ڪي ويايله قسمت ته گوره
داخه بلا وشوه، د ڪومي بلا پل ته شومه

تقدیر دی جار، خیر به دی شه وخت له ازله راشی
زمور پر خاوره زمور اختیار به خدایه کله راشی

بیای منو چپ اوس پاچا زموره خپل پښتون دی
پښتو فرمان چپ کندهار ته له کابله راشی

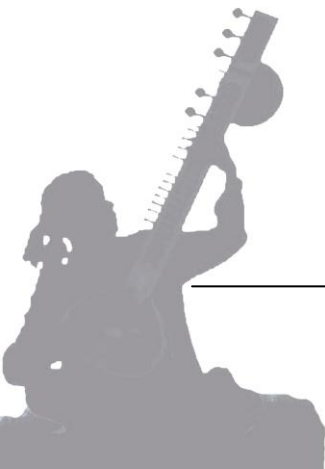
چپ موگلو نه د باردو تور لوگي وهلی
نغمې به شه واورو، بیای خدایزده که ببله راشی

بکلی بڅښنه چپ مې ستا شونډو ته زړه سولیري
دغه شیطان مې زړه ته ستاله سره چارگله راشی

د بنار کوڅو کې بڼکلي یو بل نه تپوس کوي دا
له مودو ورک سعید به څه وخت له زابله راشي

خدایه یاد مې دي تراوسه
زما په ذهن کې تصویر دي
سپین گلونه د نرگیس و
هاغه وخت مې بڼه پر زړه دی
که به هر څومره تیارې وې د ژوند لارې
خو زما مخ ته رڼا به وې د لارې
خدایه! زه دې وایه څومره گناکار یم
چې دې واخستل زما له سره دواړه
د مورکۍ خواږه لاسونه

عجيبه داده پر هر چا باندي خواره غورخوي
بنايست بلا کوي بنايست اثر پر زړه غورخوي

ستا په ليدو چې مې له سترگو څخه اوښکې راشي
دا کليوالې د بنیادی مخ ته او بيه غورخوي

ستا کليوال په بنار کې هم يې پر زړگي ساتلې
هاستاد شمال يې دی ساتلی، هغه نه غورخوي

د جبردي سوال ته تراوسه به يې ځوابه يمه
چې له نظره مې نظر ښکلی په څه غورخوي

نوره به شپه سعید د چاپه یاد کې نه رڼوي
دغه یادونه نور له زړه څخه پاڅه غورځوي

چې پښتون مشرد خوشحال مطالعه نه لري
ناولی مخ گرځي په لاسو کې اينه نه لري

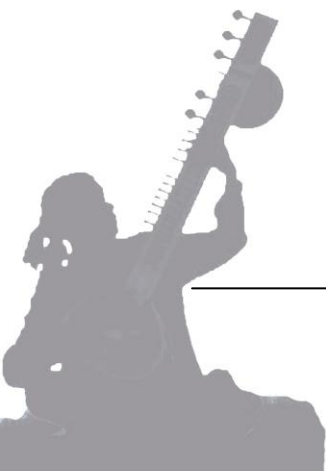
ښکلو ته گورم خونظر مې بې مانا پاتې شي
د عشق رنگونه ښايي دغه زمانه نه لري

ولې له لورې مرو، بې سوچه، بې ضمير ولسه
زمور و وطن نو وایي کومه خزانه نه لري؟

ښکلو ته گوره خولې فام کوه تکفیر دي نه کړي
دا د ریا زاهدان دو مړه حوصله نه لري

له شعريې خوندي اخله يوې ښکلې ويل بلې ته
کنې سعید غریب چندانې قواره نه لري

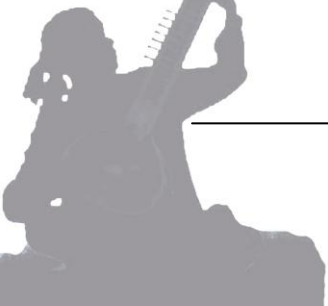
نورو ته گل مور ته بدرنگ دور دی
خوش حاله اوس هم د اورنگ دور دی

په خپله خاوره چې اختیار نه لرو
پښتنو والله چې بې ننگ دور دی

په خپل وطن کې چې لسه لورې نه مري
د پښتانه غریب ملنگ دور دی

سپین په پوډرو فطرتي خون نه دي
په خدای چې اوس د غمزننگ دور دی

سعیده ژوند کې به دا واورم کنه
دیوار، سیتار او نی و چنگ دور دی

که د سره لمر که د گلاب په گل سایه روان دی
خوهر سړی د خپل قسمت په اندازه روان دی

ځوان به په څنگ کې یا کتاب او یار باب گرځاوه
زموره ځوان گورئ په څنگ کې توپنچه روان دی

هلته یو ځوان عجیب ژړل دی و جنی په واده
تا به ویل چې دیو چا په جنازه روان دی

بیابده د کوم ناوړین خبر راوړي محله پورې
مشر بهر ته بیابا په کومه اراده روان دی

سعید چې کلي کې په کوم ډول شلېل گرځېږي
حیران یم ښار کې هم هغه غوندي ساده روان دی

رياضت د حسن بنگلي زه بلاگردان کومه
راز د بنگلا دي کني ستا به څه احسان کومه

نادره دا وه، نن دې څه ډول خواږه وکتل
درنه مننه گل جانانه يو جهان کومه

چي پښتانه د غلامانو غلامی ته بيا يي
څه احترام به زه دې اورنگ زمان کومه

اوس خود ستور دی ځان په سل رنگه دا خلگ لري
پر چا به څه شک د کافر پر چا به څه د مسلمان کومه

د بنار ملگري مې په دې گڼي ساده سعيده
زه چي خبرې د چارگل لاد پېزوان کومه

دا ستاد حسن له كتاب سره خواله كومه
ستور و ته ناست يم له رباب سره خواله كومه

بنكلي انخوري يې ستاد شونډو پيه خهړه كې وينم
ساده خوننه يم چې گلاب سره خواله كومه

هغه مې سوخي خوپه ټكننده غرمه كې لاهم
لكه لمړمخى له افتاب سره خواله كومه

ته رانه لري دا ستاغم وچاته وژپوم
زه د خپل سوي زړه كباب سره خواله كومه

د مينې زور شپخه سعيد چې رندانه گرځمه
داسي هم نه ده چې شراب سره خواله كومه

ورارې به خاورې و خپل رنگ ته په جذبې کې گوري
اوس به له ناوې سره څوک په ايښه کې گوري

شېخه يواځې هلکان هم ملامته نه دي
شته جنکۍ چې پټې پټې دروازه کې گوري

پښتون ولس د مشرانو کوردار داسې کړلو
چې هريو څوک يې جنګ فتنه اوس په شمله کې گوري

يارو، سياتار سره چې اوسې بس هغه بختور
له دېنه څه سکون به نور په زمانه کې گوري

اوبه دکلي کړي سعیده د شرابو سيالي
د ورځې پېغلې د شپې ستوري په چينه کې گوري

چې په رښتيا وجرئت کړو موږ
دغه ژوندون په کوم قيمت کړو موږ

سعيده دې ته وايي ټينگ اعتقاد
د مينې ټوله شپه رياضت کړو موږ

په شپه کې خوند کوي ولاچې د پروين ايښې
زما د خپرې خولې، ستا دلونگين ايښې

خومره اثر کوي جنگونه پرماحول د مينې
د بنکلو وچې شونډې، تتي د جبين ايښې

په خپله وطن کې راته سمه چپه لار نه ښکاري
سترگې مو سوځي راته منځ دي، د گورگين ايښې

سعيده دومره شوې مجهولي اوس څه رې د خلگو
سمې په سترگو ورته ډډه د کتپين ايښې

بنکلي بلا کوي، سړی چې وي پریشان، تازه کړي
زاهده راشه په خبرو دې ایمان تازه کړي

چې کله و موسی په سرو شونډو او مخ واره وي
تکور شي پاتې او زخمو نه مې جانان تازه کړي

توپک چاره او ییاد بـم کبسه ده
زمورد ژوند کبسه د غـم کبسه ده

زما خاطره بس له هغـې جنـی نه
د گل پریاڼه د شـبنم کبسه ده

داسی اتوم چې کـړی نـړی پـرې غـرقه
د غـه د اوس بـنـی ادم کبسه ده

په نه خبره سره نـبـن ووهـی
د گاونډیو د لـرم کبسه ده

وي به خپه ليه يو او بله ضرور
داد س عید او د ص نم کپسه ده

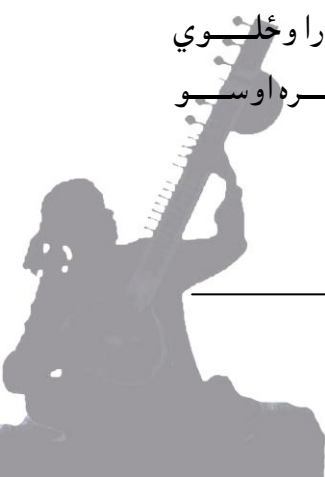
په خپله خاوره ناکراره یو او تره اوسو
دوخت مشرانو کې مورې بیا هم بې رهبره اوسو

د انقلا ب د فلسفې نتیجه دا وخته
له نوره لرې په تیارو کې یو بې لمره اوسو

خدایه په دې خاوره به داسې رحم کله راځي
چې امن راشي او مورې لرې له خطرې اوسو

د مشرانو د پوهې کچه مو د غسې شوه
چې اوس په جنگ او په چاودنو کې اکثره اوسو

سعیده څوک به مو د ژوند سیکې را وځلوي
دوخت گډوډو کې چې پټې له زرگره اوسو

شـېـڅه! چـې مـينـه کـړي ترځان محدوده
هغه نوتـه وایـه پـه څه سـړی دی؟

لاد چارگـ ل لاد پيـ زوان خـ رې
دا سـ عید هـ م یـ و عـ جیـ ه سـ ړی دی

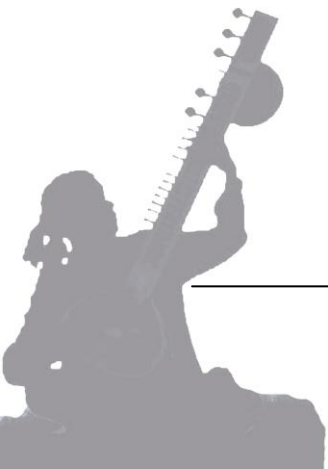

کرم ریاضت یې بلازه لږه پوره وخته
یو تصویر مې دی پر زړه لږه پوره وخته

په خیالو کې مې حسینی جادوگرې
راروانه یې بس ته لږه پوره وخته

ستاد مینې د سرور لږه برکته
دې راگېدې په ژوند خواره لږه پوره وخته

سوال د شونې و بې په کومه خوله کومه
ورته زه یېم زړه نازې لږه پوره وخته

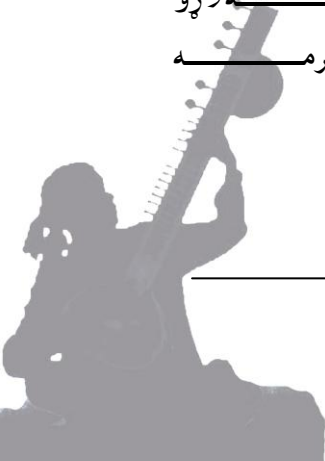
بن کلو تته میله دل د زپگی لرمه
ش پخه حسینه کم زوری لرمه

په سادگی زما خطا چپ نه شپ
په زپه کی لویه پاچا هی لرمه

د غم حالاتو کی ملگ ری د ژوند
مننه خدایه شاعری لرمه

د بل په درد می زپه کی خریکه راشی
ش کردا خوی خود سپری لرمه

هسی خود پرم ملگری گورتته لاپو
ارمان سعید د روحانی* لرمه

شهيد عبدالصمد روحاني چي يو خور کليوال اشنا و

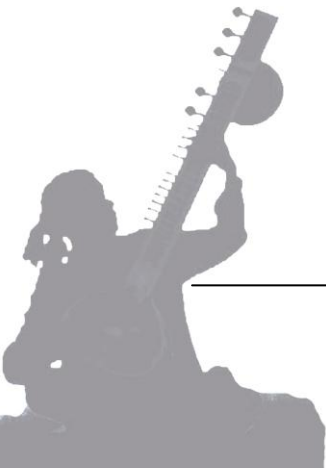
جنتي خوب ويني تک سپين لکه ثواب ويده دي
نظر مي ستاد سرکو شونډو پر گلاب ويده دي

وخت دلپوه غوندي، په نيمه شپه ورگډ په کاله
گوره پښتون ته، څنگه غرق خانه خراب ويده دي

د ژوند پردښته مي قسمتته چرته ونه ليده
زما ارمان د زماني پر کوم سراب ويده دي

په دي مالت کي مي ونه ليدله نښه د ژوند
دلته رباب، دلته گودر، دلته محراب ويده دي

هغه سعيد ته نن عجيبه فلسفه وړاندې كړه
وي، ستا په شعر كې څه مرموزه اضطراب ويده دي

خونه د پښتون چې په کې لويه خدايه ږنگه ده
دا دنيادي او واخلي او دا دنيابدرنگه ده

ولې وينې، وينې کندهار او پېښور زموږ
ولې مود جبر زمانې ته ژبه گونگه ده

خوبه انقلاب وي او تر خوبه ورور وژنه وي
دا جنتي سيمه او تبا تباله جنگه ده

پغلي د عربو او پنجاب په خولو پايي زموږ
دلته پښتنه پغله ساده گرځي ملنگه ده

ستاد ميوزور ښکلي، سعيد چې راندانه گرځم
چاوي چې مستې مې ياله ميوياله بنگه ده

اينده د حسن چي دي پاڪه له غباره نه ده
زما د قسمت په دايره كي لا ايساره نه ده

شپخه د بنكلې په ايمان كي دي باور نه راخي
نوريي د مخ گوره، ستا غوندي گناگاره نه ده

دلته دروغ دي چي سپرلي وي بدرگه په گلو
مورته جگړه كله راغلي بي بهار نه ده

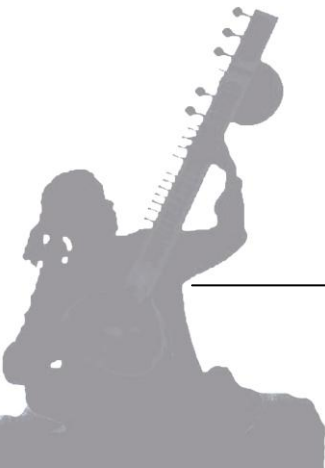
بنكلي سعيده د نرگس غوندي وځان ته مخ دي
هغه خبر ستا د زرگي له يو پرهاره نه ده

گلاب که هر خود بنایست گزی جلوی کولی
ستاد بنایست یی خه ناکامه تجربی کولی

نه یی له بنکلولاس تاوکری نه مینا پرشوندو
هغه غریب نوییا په خه خبرتوی کولی

ستاد بنکلا و دی گلاب خوی ته حیرت وری یم
په خاموشی کی یی بلا بلا کپسی کولی

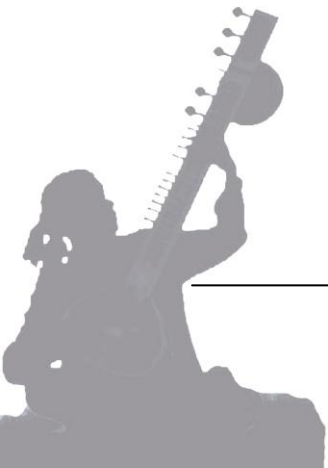

ويني تويي د زخمونو په هر پل کې
راته شنه دي تيند کونه په مزل کې

ته واز ما د زړه زخمنه په کې شنه دي
زه چې گورمه گلونه ستا اور بل کې

در قربان شيم کلي والې نازولې
مخ دي بیکلی دخالونو په شنه خال کې

مور موسکي وله مسستيه گډېدولو
شپون ژړل خدای يې موندلی و په نل کې

چې ستا نظر ته مې څه پرته وي
لکه گلاب ته چې اينه پرته وي

شپڅه په کوم معيار کې دارا ولسې
مخ ته مې جام څنگ ته سجده پرته وي

خوب مې ليدنه بڼکلي په بڼي ورغوي
زما ملغلره تکه شنه پرته وي

ترڅو به زموږ د ژوند ځولۍ کې بخته
له درده ډکه زمانه پرته وي

سعیده بيا به مې په اوښکو لمناڅي
چې زما وسرته کتبه پرته وي

چې ساتي مويپه جنگ کې بې وجدانه زمانه ده
پښتون غريب ته ډکه له تاوانه زمانه ده

دې وخت که رسولې دنړۍ خلگ گلاب ته
قسمت کې زمورې ولې بې ارمانه زمانه ده

زما او درقيب ترميان دي جوړد کرکي څلي
له تانبکلې راتواوه څه جانانه زمانه ده

په دې بارودي جنگ کې يه اغلې پښتني*
و حسن ته دي خدايرو چې حيرانه زمانه ده

سعيده د ملاپه کتاب هم درسره گورم
په حق د پښتنو کې بې ايماننه زمانه ده

* شربت گلہ یاد ختیخ مونلیزا

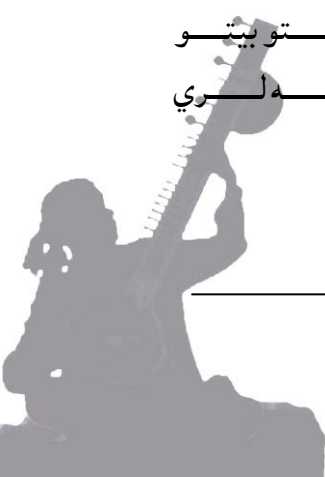
د دې مالت فضا چې تته ده هـيـخ شور نه لري
دلته دي زړونه اوبه شوي، زړونه زور نه لري

زموږ په مالت کې خو ځوانان داسې بې پرسه وژني
ته به واپلار نه لري، مور نه لري، خور نه لري

په خداى ملگرو کله کله راته شک پيدا شي
وايم پښتون داسې يتيم دى چې هـيـخ کور نه لري

داسې هم نه ده چې شېخان يو ترېنه بد مور اځي حالات جنگي دي مزه
ځکه تـکـ تـکـ ورنه لري

چې بې ساړه زړونه راگرم کرو په مستو بـتـو
اوس دې غزل سعیده هاغه شاتته اور نه لري

ويني ويني جني جنگ ماحول
خنگه شه شوبو بدرنگ ماحول

وخت و چي چي فتنه چي نه وي
بنگ کلي و، لونه گ ماحول

کاش چي مينه ، مينه شه شي
گل و باندي رننگ ماحول

نه چي وي سي عيده غه
ماباندي وي تنگ ماحول

بلا تـاريخ يـي پـه غـيرت ليـکـلـي
د زمـانې د زړه جـرس د يـ پـنـتـون

ملـکـ و هـلـتـي * اـحـتـه رـام و کـوئ
پـه د نـيـا کـړي خـه هـوس د يـ پـنـتـون

د خـدای پـه لاره بـرابـر روان د ي
پـه د يـ سـعـيده مـقـدس د يـ پـنـتـون

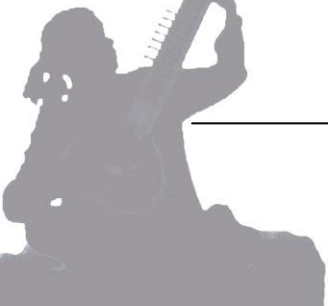
نه خان ملا اونه سردار معلوم دی
دلته دکوم سړي کردار معلوم دی

مورته سه سپرلي تازه جنگونه راوړي
په دې ته وپیراته بهار معلوم دی

بچي بي خپله جوړوي، وړانوي
مورته قسمت اوس د دې بهار معلوم دی

چې قیامتونه پر زړگي راوړي
د خال او شونډو خو خپل کار معلوم دی

په بنگ، شرابو باندي نه ماتېږي
سعيده ماته خپل خمبار معلوم دی

وخت دی د جبر او غمونو تـ و تـ ابلو
هـ ره خهـ ره دده د ویرونو تـ و تـ ابلو

سـ پر لیه اوس مـ و دده لـ هـ یـ اده و تـ یـ
سـ تـ ا د بنایست او د گلونو تـ و تـ ابلو

د رنـ گـ بـ بـ نـ هـ یـ یـ پـ هـ بـ ا ر د و تـ و ر ه
ز م ا د و طـ نـ د شـ نـ و سـ یـ نـ د و نـ و تـ ا ب ل و

د جنـ گـ حـ ا ل ا تـ و کـ یـ بـ هـ خـ هـ مـ ز ه و ی
د کـ لـ یـ ، غـ ر ا و گـ و د ر و نـ و تـ و تـ ا ب ل و

ورورولسي، سوله اود بنسكلو مينه
سعيده زماده دشعرون وتابلو

اوس چي خاموشه يمه شور نه لرم
خدايه تياره ده کور کي مور نه لرم

د مورد عا به وه لنبه کر راسره
دنبه منه پر يمه نه زور زور نه لرم

د کلي هر ديوال ته ساش پر مه
بي موره شه مزه کري کور نه لرم

د ژوند له خونده به مې شه وپوښتی
سار په نغري ته ناست يم اور نه لرم

س عيده زه شوم د پښه تو په شانې
څوک به دعا راکري غمخور نه لرم

جومات له ځو غيړ کي څرآن گرځوو
څو پټ پټ په زړونو کي پټان گرځوو

بيامود کوم فرعون نښه نه کړي
سرونه پټ پټ چي له اسمان گرځوو

کلونه وشول په دې تمه باندي
زړه کي دلوی وطن ارمان گرځوو

زاهده گوندي وي چي رنگ تری واخلو
بنکلي ترڅنگ لکه گلان گرځوو

سـعـيـدـه تـك بـه دـا ضـرـر رـا كـوي
چـي پـه لـسـتـونـي كـي مـا رـان گـر خـو و

جانان د چا کله ټکـه وروړکـوي
ژور زخمونه به لانه وروړکـوي

د گاونډي چي دلته هوس ورسـي
نوديو بول درمند ته اوړکـوي

سعید چي بڼکلی په غزل کـي راوړي
رقیب ته دا خبره زور وړکـوي

بلارنگونه يـي په زړه راوړي
سعید چي ستا رياضت ته زور وړکـوي

مست خواره گوري جانان
چې لسه زړه گوري جانان

واوا سله زره رنگونه
خومره بنه گوري جانان

ماله خانسه کوري قربان
چې کاپاره گوري جانان

بياتتدي او کاني شه
چې ونه گوري جانان

سعيد بياکوري خان ورتبر
گوندي وه گوري جانان

امــن چــر تــه بــه بــي باور ه ژونــدون
ز مــوړ خوارانــو د ر بــدره ژونــدون

و جــنگ نــفــرت تــه د پــاي تــکــي کــې د وړو
راځــي شــروع کــړو بــي لــه سره ژونــدون

و خــتــه تاخــه کــې پــي نــيکــي راســره
لــه د ر د و ډک و ي ز مــوړ ا کــثــره ژونــدون

پــه دې مــالــت کــې څــه عــجــيــبه خــلک
تــې ر و ا ي نــه شــي بــي ســنــگره ژونــدون

لکه زاهد و خان ته ناست یمه خلوت لرمه
پیره موده یې په ښکلا کې ریاضت لرمه

دا ښاري پېغلي مې پر زړه باندي چک نه لگوي
زه کلیوال ژنی ساده غوندي فطرت لرمه

گناهگار یم خودومره نه یم چې له لارې وځم
د شپې ناوخته د غزلو امامت لرمه

ستا په کتورا باندي سل زره رنگونه اوري
چاردي له سترگو شه ښاغلی محبت لرمه

په دغه وخت کې چې سعید له بلا امن لرم
د عباد مورجاني بلا بلا رحمت لرمه

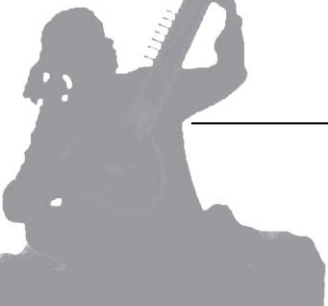
سیند ته یې را کوزې کړم او بوسره شپیلکی کړمه
ستوري په اسمان وي چې رمه له شپاله هی کړمه

اې بڼکلې خپه نه شې تعبیریې ستا په زړه کوم
خوب کې دې ویل راته چې در به زه ځونډی کړمه

ته که زموږ کور ته میلمنه کله را پېښه شوې
تاته به ډالۍ زموږ د توري مېرې وری کړمه

ستاد بنگر و شور سره سیالی باندي راغلی یم
زه چې د غزلو په لفظو باندي شرنگی کړمه

دې سرکښه وخت کې به سعید گوره چې څه کول
موري منم خدای ورپسې تا هم څه سرې کړمه

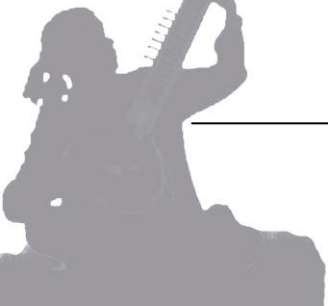
نه اولني شته نه همغسي وجدان پاتي دي
نن سبا هر سري په گته دخپل خان پاتي دي

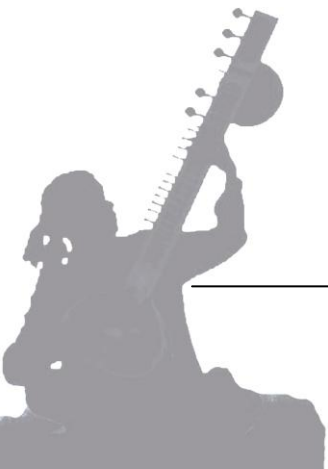
خه سادگان يو په تاريخ چي د نيكونو وياړو
په مور كې كوم خوي د احمد او ميرويس خان پاتي دي

په خوله يي وايو، خو عمل دلته پرې چا كړي دي
هسي په پاهو كې خاونده ستا قرآن پاتي دي

له نفرتون به لا غرقه واي له وخته نري
په خو سريو كې شايد چي سپين ايمان پاتي دي

په دې مالت كې خو په خدای چي زندگي گرانه ده
سعید چي پاتي دي په تمه د جانان پاتي دي

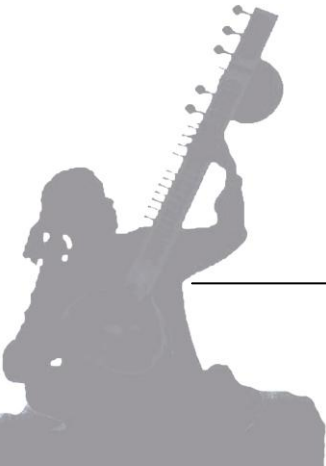

تاسره چي نه يمه
زه به نه ويوا خه يمه

ستاپه بڅ بس هر سهار
گل غوندي تازه يمه

ته وا خوله به نه کپري را
دي کي زره نه زره يمه

تاته خو سو عيد گران يي
خاوري يي ميره يمه

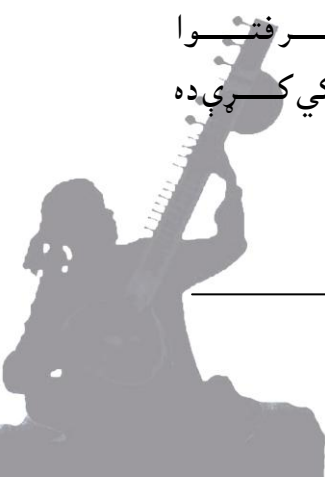
چا چي ولس سره په غم کي خواخوږي کړې ده
زموږ په زړونو يې بي تاجه پاچاهي کړې ده

چي د ځان گټي کړي قربان د خپل ولس له گټو
بي شکه دې سړي په حقه سرداري کړې ده

رقيب ماليت کي شه وړه خبره نه وه دغه
د زړه په زور مې د هغې جني ياري کړې ده

د ورور و مرگ ته يې کاپتوس دې بي پيسو را کړي
د نړۍ خلگو چي له موږ سره ځواني کړې ده

سعيده چرته چي په مينه وي د کفر فتوا
داسي ماحول کي موږ خوارانو زندگي کړې ده

بن کلي گلال کاتي کاتسه
ستا سسپرلي سسپرلي کاتسه

خسه عجي ب سس رور لري
سس تورو ته ميه وي کاتسه

زپه اخله ي او ته وان اخله ي
ستا جادو گري کاتسه

خوي دپسرلي لري
ستا موسه کي موسه کي کاتسه

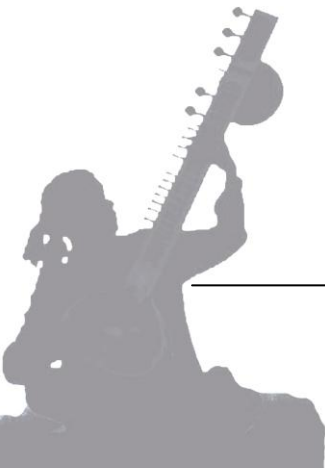

زرغوندي زرگر نه لږ خواري غواړي
دا وطن يـو خوډ کـار سـړي غـواړي

بنار مو پانې پانې لکه سور گلاب
خدا يـه نـورد سـولي پـسـرلي غـواړي

کله کله غم سره دوکـه وکـړم
لار شـمه وډک جـام تـه تـکيـه وکـړم

شـپـخه د غـه دور بـي ايمانـه دى
خـه باور بـه سـتاپـه مسـله وکـړم

لله قرنونه ولله پېرېه او زدی
د ژوند د غم او زدی

ورورولې ، امین او مینه
د انس د تخلیه قرازی

دا چې پېر زړونه و تاشیري غونډې دی
د بڼه کلي رغ جا د وگري غونډې دی

لاس ته راوړل به یې وختونه نیسي
زړه دی د بڼه کلی د ماهي غونډې دی

تخنيک پر مـخ لاپو بدل شو انسان
خو حقيقت کي لایمبل شو انسان

د ژوند د عشق سـنـدره کله اوري
اخته په جنگ و په جـدل شو انسان

مور کله هرڅو په لاره سم په بسم الله روان يو
ستا په نظر شپڅه بيا هم پر چپه خواروان يو

بي ننگه نه يو، خوله دې تېرو جگړو موزده کړل
اوس د وطن په نوم جگړه کې هم تر شاروان يو

لکه گلان دانه، دانه د چول په دښت ولاړ دي
زما ملگري پریشانو کې د وخت ولاړ دي

مور به خاورې کړو د ښکلو پر مړوند خوبونه
رقيبان نه يو چې تيار پر دغه بخت ولاړ يو

خه بې رنگه خه داغلي زندگي ده
بې له تاچې مې اي بکلې زندگي ده

منم بنار کې د پي مخو هستي ډېره
خوپه کلي کې ترې بکلې زندگي ده

خنگه ککړې په بارود وژم و خبرې
زما د وطن د گل درو د پسـر لـو خبرې

سپوږۍ مـد د وکـر په پردۍ سیمه پردۍ وطن دی
لـبر الـه وکـر هـد وطن د گـو درو خبرې

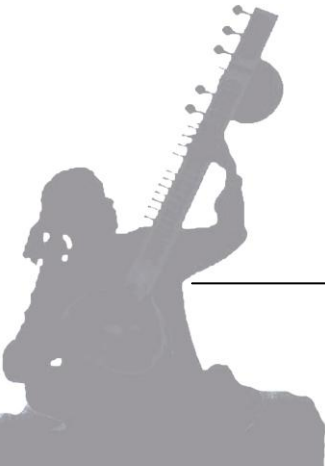
دلـوي سـړي نـه مـاشـو مـتـوب و شـي
مـيـنـه کـي د ا سـي لـپـو نـتـوب و شـي

په کومه شپه چې وي وعده د اشـنا
لـه بـد بـخـتـه مـانـه خـوب و شـي

نن بې خوشبويي زلفو ته ورته ده
بنا بې له هوا سره روانه ده
هسې نه رقيب ته مخ ورواړوي
بيا مې زړه د رزا سره روانه ده

چې رقيب نن له اشنا سره پاتېږي
بله شمع له هوا سره پاتېږي
په بخښني يوه هيله مې کوله
پښې مې ځي خو زړه له تاسره پاتېږي

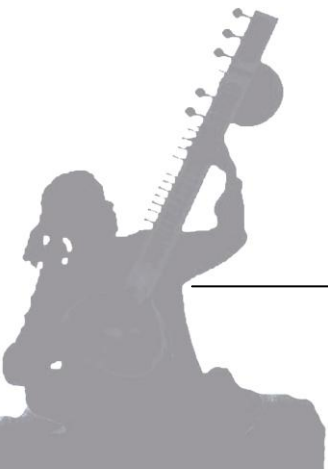

خنگه بدل شولي جانان مې نه شوې
د پرهر خريکه شوې درمان مې نه شوې

راشه د وخت دا امتحان وگوره
ته رانه لارې خوارمان مې نه شوې

يار سار سار د دوه ياران
ماسره جوره ياران

شپخه وعظ خاننه ته كه پره
زه پوي شوم هغه ياران

دا زنگدگي بـــه زنگدگي وشـــمپرو
چي مابنام پـــوره وي خپل ســـپري وشـــمپرو

گلان، فصلونه او باران چي راکـــپري
ســـپرلي بـــه هله مـــوز ســـپرلي وشـــمپرو

چي بي بمباره تر خپل کـــوره راشي
دغه واده بـــه بيا بنـــادي وشـــمپرو

بنکلی چي لارشي لـــه محفلـــه خـــه
ملگري ژر ژر خپل زرگـــي وشـــمپرو

سـعـيـدـه ورو سـتـه لـه چـاودنـي خـخـه
تـش يـي خـولـي، خـيـلـي، کـالـي و شـمـپـرو

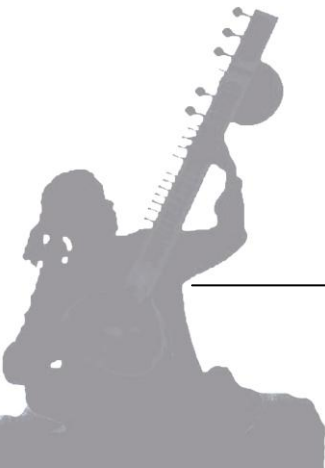

حالات مغل دي دلتہ ہر خہ پہ پردو کي بنڪاري
دا چي خاپونہ د رنگونو پہ خہرو کي بنڪاري

د قهريديلي اسمان دغہ لوی احسان و پرمور
زما دگل وطن تصوير چي پہ لمبو کي بنڪاري

خہ کيفيت دي مخامخ ورتہ کتلي نشو
د بلاگانو انخورونہ پہ اينو کي بنڪاري

داسي شوک هم شته چي بلا غم يي پر کور مېلمه دي
داسي شوک هم شته چي سازونو او نغو کي بنڪاري

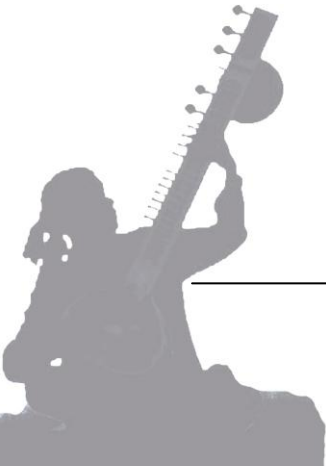
سعيدہ تاہم لہ دې خپل ماحولہ رانگ اخیستی
خه عجيبه ده ژوند او مرگ دې په شعرو کې بنکاري

زړونډه مـو لـه غـمـه ډـک سـکـون نـشـته
خـيـر د حـالـتـو پـر لـمـن نـشـته

غـو اړـې چـې پـه بـنـکـلو کـې لـيـلا مـگر
وگـورئ پـه مـوږ کـې هـم مـجـنـون نـشـته

ډـېر خـلـک هـغـه غـونـډـې خـصـلت لـري
خـوک و اـيـي چـې د لـتـه کـې قـا رـون نـشـته

رقيـب، جانـان سـره جـوپه روان دي
بهـار، خـزان سـره جـوپه روان دي

وينـي دزپه خـورو حـادثو کـي د ژوند
وخت او ارمان سـره جـوپه روان دي

خدايه دا سـتـا قـدرت بـي سـاتي رالـه
وطن، توپـان سـره جـوپه روان دي

بيـابه د چـاپـرزپه قيامت پر بـاسـي
شـونـدي، پـېـزان سـره جـوپه روان دي

ياران ياساسترگي يا خبري دي تـول
سـعيد، جانـان سـره جـوره روان دي

ته به واخوان د چاپه مينه كې په دار خړيږي
دېره موده كېږي، تهرانو كې سیتار خړيږي

بياد درني چاودني ريغ له سپين جوماته راغی
خدايه قران دي پاني پاني په مينار خړيږي

د غره سپړی دی په هغه کلتور هغسي پاتي
خادر په خوكه په كڅوره كې نسوار خړيږي

منی چي زموږه د نیتونو د گناله وجي
د وحشتونو په خنځير مو دغه بنار خړيږي

دانو قسمت دی د سعید په گریوان ترمې او بنکې
خود هغې په گریوان روڼ د پاولو هار خړپړې

بيابنه په څه خبره شرکوي د کلي خلگ
واړه لگيادي سوچ اکثر کوي د کلي خلگ

خوشحال وييلې خاوره زمونږ، اختيار د بل په لاس کې
يابنه مغلو ته اشرکوي د کلي خلگ

هغه وختونه اوس په خدای که هم په خوب لیده شي
په اتنونو چې اختر کوي د کلي خلگ

د بنار په څېر نه دي په غم به دې شریک بولي ځان
په خدای دا کار بنه زړور کوي د کلي خلگ

لا وچڪالي ده باران نشسته چيني وچ حلقونه
سعيده خاوري به کنت کر کوي د کلي خلگ

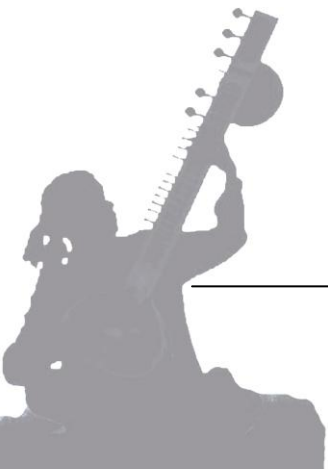

سـتـوري پـر پـشـانـه لـر خـو و گـوره
دې خواتـه جانانـه لـر خـو و گـوره

مـشـره و اـيـه تـه چـر تـه او قـام چـر تـه
سـر کـر په تـر گر يـوانـه لـر خـو و گـوره

خـدا يـه سـبا چـر تـه پـه مـزل مـزل
شـپـه دـه يـو سـتـومانـه لـر خـو و گـوره

سـور غـر، بـي چـينـو دـی، بـي گـلانـو دـی
دې خواتـه بارانـه لـر خـو و گـوره

خه اتره د بنه کلي په دې ريغ کې وه
اې سعيده خوانه لږ خو ووگوره

چاچي لبر ڊپر په کي الفت کړي دی
هغو ژوندون پوهه صداقت کړي دی

چي ياران نه ساتي بي تمه دواړه
هغوی ريښتيني محبت کړي دی

وجدان کي هر سړي ظالم دی دلته
ورانۍ هر چا تر خپل همت کړي دی

سعيده شوک دي د وطن کيسه کي
هر چا د خپل سر حفاظت کړي دی

زماله کتونه پرېشانه بڼه کارې
دا بڼه کلې ولې بدگومانه بڼه کارې

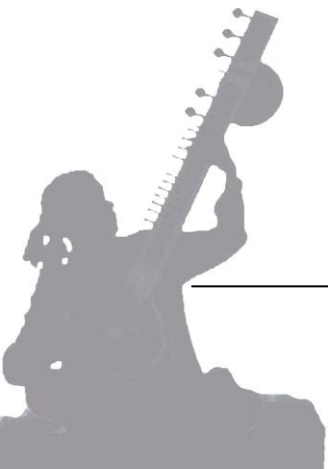
چې پښتانه ساتي له سولې لري
دغه دنيا هم بې ايمان نه بڼه کارې

خیر، په بڼه نار دی څه قیامت پرېوتی
چې خاموشي ده، فضا وړانه بڼه کارې

اینې ته لږ څو مخامخ وگوره
شوندي دي گل غوندي جانانه بڼه کارې

لکه ششم د گل لسه پانې س سعید
بیایراغزیو او ویزانه بنکاری

نه درد بېري، نه ژړي بېري بې نمک دي
دلته زړونه اوس له کاهو څخه کلک دي

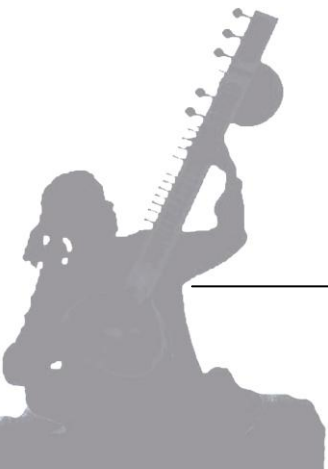
شونډې راکړه بې له دې هم نازولې
زاهدان د زمانې راتېه په شک دي

يو له بله دي نيمگړي دې وطن کې
پښتانه دي، تاجکان دي، که ازبک دي

بنکلي زموږ د زړه په وينو باندي پايي
چې غومبري يې بې لمره هم چمک دي

زموږ ژوند به يې سعيده لوی عبرت وي
په ارمان چې څوک د توري او توپک دي

په نه ليدو کي ترې رنگين غوندي الهام اخلمه
زه يي د حسن هم زره زره پيغام اخلمه

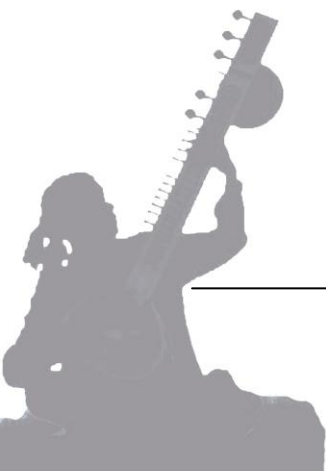
دا جبر نه دي له عقدي سره ټکر کي يمه
لار کي رقيب نه هم په ورين تندي سلام اخلمه

دلته به بم، دلته کمين، دلته قاتل لاسونه
په خپل وطن کي هم په وپره وپره گام اخلمه

ساقی په دې کي بغاوت شه دي د وخت تقاضا
زه د وطن او خپلو خلگو په نوم جام اخلمه

سعيد دا ستا په خبر له كينه څخه ډك مه كنه
نوم دې هغسې لا په خدای په احترام اخلمه

چې د کوم درد به مودواشي کنه
هغه راځي لږ به رنځاشي کنه

هغه وعدي لکه بنگه پري ماتوي
ستا خو يقين دی گوره راشي کنه

زما لپاره په بله بله درېدل
بيا بي له زړه سره سلاشي کنه

ازاري چې دې درد پښتانه اخیستی
په غم اخته به دادنياشي کنه

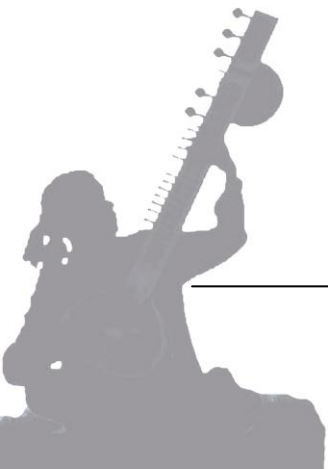

و غم ته ته له له خماره سره
ستور و ته ناست يم له سیتاره سره

دان و قس مت دی د گلونو پوړ خای
راځي جنگونه له بهاره سره

که غواړې پاتې شي ژوندی ترډېره
بیان و یاری و کړه له داره سره

زما خاموشه زړگی شپور پيدا کړي
ستاد بنگرول له شرنګهار سره

ييارانو ولسي پسي سي کولي و
سعید چي ناست و و له خيل ياره سره

له بې امنۍ بنکاري چې ټوله د نفرت ملگري
په دې مالت کې شته ډېر کم د محبت ملگري

په هغه ورځ مې لارې توکړلې په خپل گريوان کې
چې خبر کړی و، رقيب زما په نيت ملگري

خو د به سرونه په کې بايلي بې ضميره ولس
پښتانه نه شول د خوشحال د طريقت ملگري

تورومات نه کړل خو سيکې داڅه بلارا وکړه
څنگه يې بېل، څنگه يې پاش کړو د وحدت ملگري

مورکی دی مہرہ شوہ درنہ و برہ دہ سعیدہ پہ کار
اختہ دی نہ کپڑی پہ بی خایہ شرارت ملگری

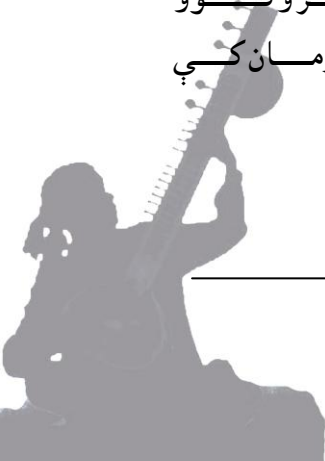

ليوني نه يو چي په ژوند باندې باور وکوو
ساقی را وړاندې شه جامونه سر پر سر وکوو

مینو شرنګ کې د جامونو دغه عذر ضرور
د پاتیا یاد به د ګود راو ما زیګرو کوو

پلاری یې حالاتو دی په څومره ناخوانی وژلی
راځی چې قدر د یتیم بچي نه ورو کوو

دا سړتیوب کاشکي زموږ په شعور کې راشي
په نه خبره ولې وروړه سره شرو کوو
د عا د خبر، حالات قابونه دي اورنگ زمان کې

سعيدہ نور بايد له هر شه نه خطرو کوو

مينا

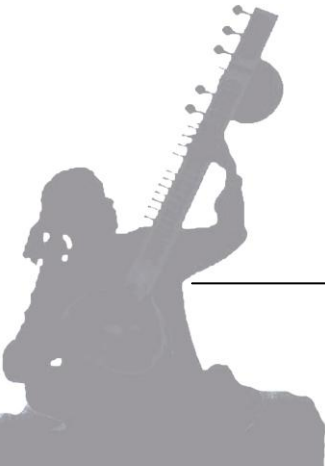
نن په بنار کې يوه بنکلې

شوه زما له څنگه تېره

دخيال لاس مې پسې وغځېد ناخاپه

ما وې کوم سخي ساقي دی

مينا گرځوي په لاس کې

نن

اي، دا ته څه کړې او څه وايي؟

چې له ځان سره بونېپرې

لکه مچ لاسونه مروړې افسوس کاندې

خاطرو ته د ماضي دې پنا وړې

انځورونه دې پر ذهن بلا گرځي

د سرو شونډو، شوخو مچو، خداگانو

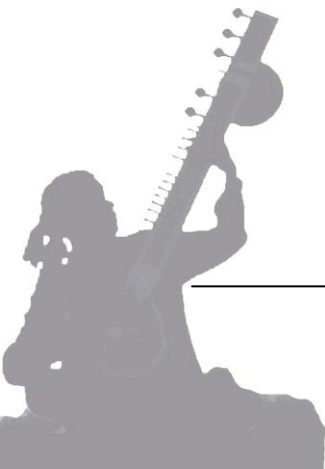
دا دکوم زمان په لړو کې پنا يې

راشه کښېنه لېونيه!

بيا به دا وختونه غواړې

هلته وگوره لېروړاندې

هغه پېغله درته څنگه په ناز خاندي

فطرت

ورخ شوه تېره

د مرغانو او سيندونو په سندرو

سپوږمۍ هم ليڅې غږلې

په تيارو کې په لامبو ده

ستوري مينځي په چينو کې خپل مخونه

مگرزه کرخت کرخت يم لا تراوسه

لکه واوره د لو تېرې و بغل ته

ته رانغلې زه دې جز د فطرت نه کړم

سیاست

زندان، مرگ، بی‌له‌دلیله

چور چپاود چا په خونبه

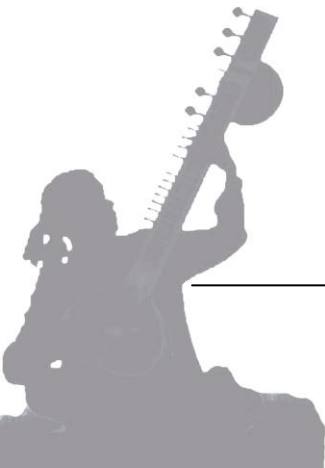
خان نبودنه له حد زیاته

خان او کور رینه بنگله کې

ولس ټول د ویر پرکنده

که دا وي، د سیاست برخه

نو، مالوستی سیاست نه دی !!!

انسان

دوی نارې وھې په زوره

له هیبته ډک رغونه

لمر ولاړ زموږ پر سردی

بیا مې هم پوښتي او وایي

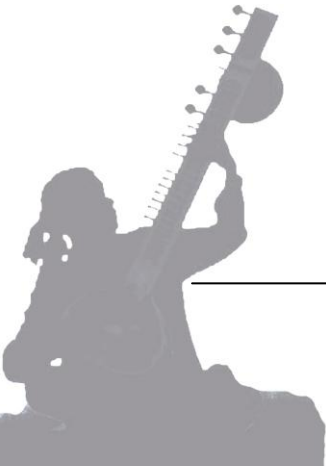
چې ته څوک یې له کوم ځایه

زه حیران یم ځواب نه راځي پر شونډو

خو په ذهن کې بلا سوالو ته مخ یم

دوی مې ویني چې ومخته یې تېرېږم

زه، انسان یمه، انسان یمه، انسان !!!!!

تذکره

هو زما تذکره داده، ستا په وړاندې

کتبه مټه کاپي ستا د تذکرې ده

په کې ليکې کرښې ورته

دوه لاسونه او دوه پښې

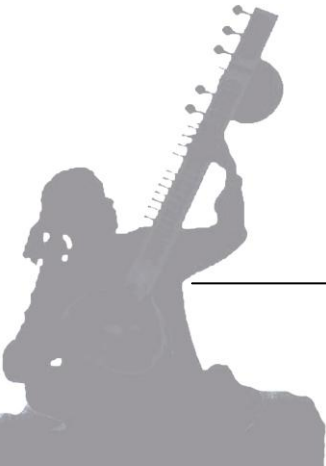
دا وجود او دغه نطق

نه پوهېږم چې ته ولې

رانه بيا تابيعت پوښتي

خو که دا کفايت نه کړي؟

نوما لار غلطه کړې، بخښه غواړم !!!

راز

که فتوا مو کړئ عاجله لږ به بڼه وي
ژرمې څوړند کړئ د بڼار په څلور لارې
گناگار او که سپیڅلې ترايينه يم
دا خبرې به د وخت تاريخ ته پرېږدو
مگر قام ته يو پيغام هم ضروري دی
وخت تېرېږي انتظار نور په کار نه دی
غواړم دغه پيغام ژر خپور شي په بڼار کې
چې له داره سره مينه
د وطن د سوکالی، ازدای رازدی

د حسينو د بنايست جادو گري ده
چې موبنكلې ږنگه بنگه زندگي ده
دا چې يو ځلې سهار بيا مازيگر كړې
ستا پر زړه باندي خو اوس لا بهي لوطي ده
اوس بنادي د هغو خلكو په قسمت ده
چې لوتلې يې د گلونه ځواني ده
نه مې زړه ورباندي سود شو نه غزله
زه بهي څه كړم چې د بنكلو ارزاني ده
تل خواله دا ستا د حسن په يادو كړي
د غزلو او سعيد چې اشنا يې ده

چې د سرو شونډو بنگاوه دې راکړه
ظالمې څه غرقه نشه دې راکړه
بلا زړگۍ لري بلا جانانه
وعده دې هېره شوه وعده دې راکړه
اخیر د دومره مینې دومره قیمت
خولگی دې راکړه خویوه دې راکړه
نن چې موسکۍ شوې نن مې ځان ولیدو
غوږ مې خیالونه کړو، ایینه دې راکړه
سعید واپس زابلي فطرت له ځمه
کابله وړان مه شې دوکه دې راکړه

وعدده

مرغی پاس خاله کي ناسته
زه د توت ډډې ته غلی
يو مرغه له لري لري په نغمو ده
طوافونه يې د توت پر سر ادا کړل
مرغی هم له خالي ووته و بناخ ته
پر شنه پاڼه يې مشوکه کړه را تېره
د ماحول لمن يې ډکه په نغمو کړه
په شنو پاڼو کې يې شروع دی پت پتاني
مازيگر په الوداع دی دوی مستي کړي
پر بناخونو په ټوپونو په نخادي
خو انسان لاد انسان و عدې ته ناست دی

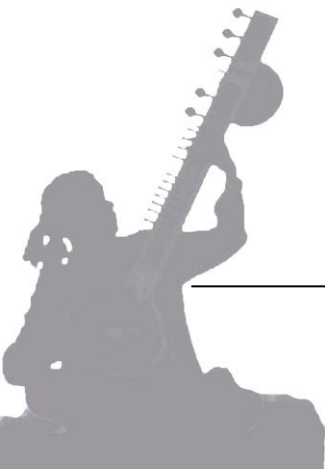
تا پسي ورک، له خپل ارمان سره يم
زه چا ليدلی له خپل ځان سره يم
دا فرېسته، که پښتنه پېغله ده
مخامخ بيا نن له گمان سره يم
له هغې وروسته رقيب بل شاني دی
چې بې ليدلی له جانان سره يم
د شنو خالونو لوتگين مېرمنه
ته به وا پورته له اسمان سره يم
هغه چې هر چرته، باور لرمه
سعیده زه بې هم له ځان سره يم

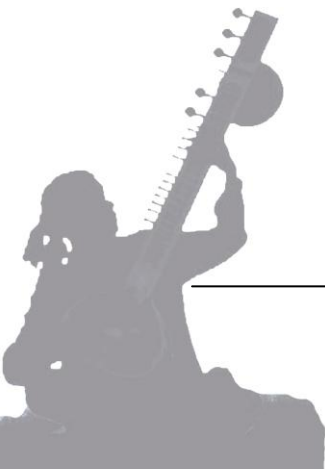
خوږې وږمې چې د سينگار لري ته
ضرور گلابه سره لار لري ته
نن يې په ترشه ټنډه دا وويل
اخړله ماسره څه كار لري ته
هغه زما په زرگي لوبې كوي
ملگري بيا هم وايي يار لري ته
سعیده پام كوه مور كې دې مړه ده
په دې دنيا كې كوم غمخوار لري ته

دا نجلی له ذات د گله راته بنکاري
د وړمو د خم له تله راته بنکاري
بیم کمرنگه ته وانه نور دې ټوله وړی
ستوري ټوله اوس بې ځله راته بنکاري
ستا د زلفو د خوشبو حس په کې نشته
هوا هم اوس لږ بدله راته بنکاري
ته چې نه راځې نومه راځه توکل دی
دا قسمت هم له ازله راته بنکاري
زه چې پټې کر مه سترگې څه تاثیر دی
ستا د حسن ډیوه بله راته بنکاري
چې سعید بې ستا په شونډو وگناگار کې
دا شیطان ستا له چارگله راته بنکاري

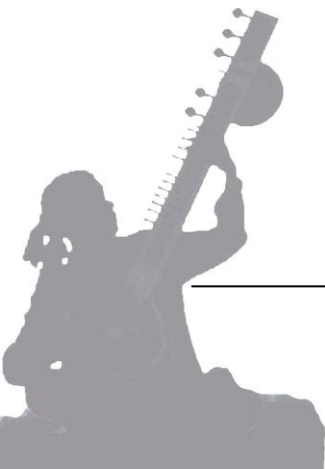
سوې لوې توتکې. درپسې درومي
د بې وسه زړو سلگۍ. درپسې درومې
په قبله چې ته روانه شوې زما پام شو
ستوري تـت شولو سپوږمۍ. درپسې درومي
که ته گل نه بې، نو بيا وايه چې څه بې؟
چې وږمې ځولۍ. ځولۍ. درپسې درومي !!
گله پامه کوه خزان دې چرته نه کړي
رقيبان لکه ږلۍ. درپسې درومي
د سعيد چې د غزل تنده سيوا شي
بيا تر قافه بنا پيرۍ. درپسې درومي

چې بې مینې بې جانان درسره نشته
ویره دا ده چې ایمان درسره نشته
چې بایللی دې زړگی تراوسه نه دی
نو ډاډه گرځه تاوان درسره نشته
چې به بې زړونه کړل له ځان سره په مخه
بنکلی اوس هغه توپان درسره نشته
چې په خپله خاوره خپل ورور ته بلا بې
نو هیش فکر د افغان درسره نشته
ها د گړدې سپوږمۍ عمر کې سعیده
هاغه نخښه د پېزوان درسره نشته

مازيگر هوا چې گل غوندي خوږه شوه
ستا د زلفو خوشبويي په کې خوږه شوه
چې موسکۍ شوې جنتونه په گډا شوو
چې غوسه شوې قيامتونه شو لمبه شوه
رنگه بنگه چې په غېږه کې راتوی شوې
دا شپه مود شرابو پيمانه شوه
چې دې يو نظر را واړولې سترگې
دا وږمه وه له گلابه را ستنه شوه
ستا د نیکلو سترگو خومره بد غبرگون و
له سعیده سره وړانه زمانه شوه

بې له تا مې زړه تصوير د ژير خزان دى
بنكلي راشه، بې گلابه دا گلدان دى
د ايښې غوندي وربښمېڼې خلا پاشي
د چا روح مې سم له روح سره روان دى
چې موسم يې د جنگونو پيلامه وي
دې وطن کې پسرلى هم بې ايمان دى
بس د چاله سترگو دغه چاره کېږي
دا سعيد چې له رقيبته سره وران دى

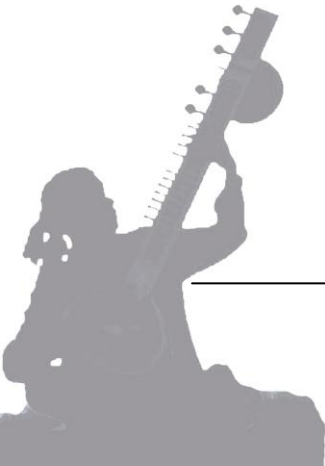
زما د مینې او ارمان خبرې
بنکلي ته بنکاري د تاوان خبرې
مچۍ او شات مې شي پر ذهین تصویر
کوي رقیب چې د جانان خبرې
سپړتوب دادی چې ته بل احساس کړې
کولی هر څوک شي د ځان خبرې
په ښار کې اوس هم کلیوال دی سعید
کوي د خال یا د پېزوان خبرې

امکان یې نه وینم چې زه دې دا کیسه ټوله کړم
سترگې خو خیر، له زړه څنگه ستا جلوه ټوله کړم
لاس مې راتا و له نړۍ ملا، ژبه و کار ته پاتې
په دې مجبوروم له بارخو نه دې خوله ټوله کړم
هغه ده راغله د سرکو شونډو بڼایسته مېرمنه
نوره به لپه د دعا خوره وره ټوله کړم
زړگۍ مې چوي له تیارو سره مې نه لگيږي
پرېږده له مخه دې د زلفو دا خپه ټوله کړم
بېرته واپس کړو ډک جامونه له سعیده خڅه
وايي ساقي له تابه نوره دا لمبه ټوله کړم

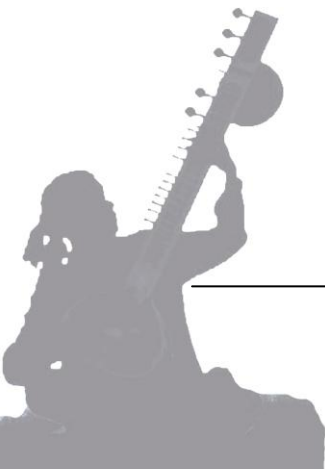
زړه مې ډک دی له خوبو نه مروړیم
نور له ټولو ایینو نه مروړیم
څه قسمت دی څه مې سود د زندگی دی
اوس له کرښو د لاسو نه مروړیم
چې د پېغلو د پیکي سیوري پرې کاخ شول
نور د کلي له چینو نه مروړیم
ته چې لارې له سعیده سپوږمۍ مخیه
یم کمرنگه له رنگو نه مروړیم

د يوه بڼکلي اهتمام په کار دی
د زړه جومات ته مې امام په کار دی
اې دهغې دنیا د حور و شوقي
پښتون ته دلته يو مقام په کار دی
چې د غزلو سور او لی پرې جوړ کړي
شاعره ستا د شونډو جام په کار دی
اې زړه وره غېږ دې نه غواړمه
سعید ته تش دا ستا سلام په کار دی

رقيب به خامخا په څنگ کې وي مغرور ورسره
جانان چې گل دی نو اغزی به وي ضرور ورسره
هرڅه که بڼکلي ورته بڼکاري، فلسفه يې دا ده
وي په خيالو کې ستاد سترگو تصور ورسره
هغه چې مخته ځي نو شاته درې قدمه راځي
ملامت نه دی په سيالی کې دی تر بور ورسره
غريب ماحول کې، غريبان يې څنگه ونه لوتی
خبر له بڼکلو د سروکو شونډو دي دور ورسره
سعیده دروغ وايي دا خلک دي تر گټو پابند
دلته له چا سره دی فکر د منصور ورسره

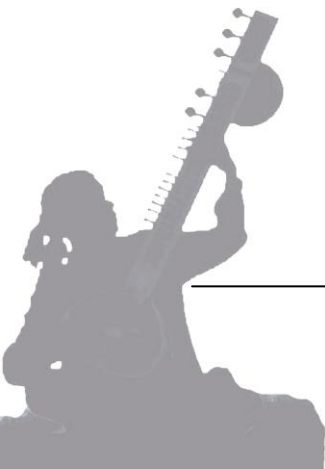
توره بلا وه برکت يې نه و
رقیب محفل کې و عزت يې نه و
څه عجيبه وه، څه بلا بنايست و
د کلي پېغله وه، زينت يې نه و
پخوا مادياتو ته سجده نه کيده
د کلي خان و دولت يې نه و
په دې مالت کې داسې کلی نه و
چې خرافات نه و زيارت يې نه و
سعیده ستا په اړه بنکلي ويل
خړ کليوال و جرئت يې نه و

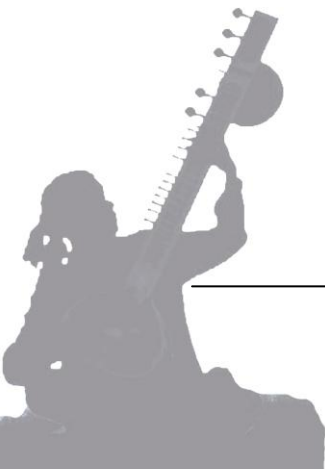
وخته زه بلا کوم ژوندی یمه
ستا په پرهرونو کې موسکی یمه
خنګه مې په لېڅو کې را ګېره یې
ته به واد سرو زرو بنگړی یمه
دومره فتواگانو کې او دا ژوندون
دا منم رښتیا چې لېونی یمه
پېغلې چې د ښار راپسې نوک وھي
بوی مې د لونګ ځي، زابلې یمه
ډېرو ښایستو ته یم لوګی سعید
زه که په رنگ تک تور سپېلنی یمه

د شهيد و ارمانونو ميسحادي
يو سپرلي له لري لري په گدا دی
د ودان افغانستان تراني بولي
يار د وخت په سرو زخمو کې په خدا دی
تا د کلي د چينو او به خنبلې؟
هر يو خاڅکی يې مستان لکه صهبا دی
د حالاتو د ميچني پروا نه کړم
ويره دا ده چې خپل ورور راته بلا دی
زموږ هر مشر له لري لعل پر تنډه
له نږدې نه د مرگونو اژدها دی
د وخت لويې ته حيران يمه سعیده
څوک مې ورور، څوک مې دښمن، څوک مې اشنا دی

د هر مشر مې پر ديو ته سر خم دی
زمانې ده گوته کړې لوی سيتم دی
چې بې حق د پښتنو ته سترگې پټې
خدای دې خوار کړي، که عرب دی که عجم دی
له کلو وروسته مې تنده کړه پرې ماته
دا چينه زما د کلي که زمزم دی
سوله غواړي، جام د وینو بې هم نوش دی
عجيبه ده، دا بيا څه ډول ادم دی
ستا فتواو ته بې باک نشته زاهده
دا سعيد د ملنگانو په دم، دم دی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**